

Този еснафъ си доставялъ отъ Македония и отъ други мѣста съ коне, катъри и даже камили суровъ памукъ, който сж го раздрѣнквали и за това се наричали още памукчий или дрѣндари. Съ раздрѣнкания пречистенъ памукъ сж се пълнили юргани, дюшечи, както антерии и елечи, които пѣкъ сж шиели терзиитѣ. Този еснафъ следъ освобождението пропадна и се изгуби.

8. Сапунджийски еснафъ

Въ Севлиево имаше цѣла махала — редъ дюкяни работилници, наречени сапунджийници, съ своитѣ керани. Тия еснафи купуваха най-много лой за правене сапунъ и свѣщи отъ салханитѣ, дето всѣка есенъ се колѣше много едъръ и дребенъ добитѣкъ. Следъ като изработваха сапунъ за миене и пране и свѣщи за горене, понеже газенитѣ ламби слабо сж се употрѣбавали, тѣ на групи по 5 — 6 души като кърджии съ натоварени съ стока коне сж обикаляли цѣла северна България до Видинъ, Варна, Тулча, продавали сж сапунитѣ и свѣщитѣ и сж закупували други стоки за еснафитѣ. Следъ освобождението този еснафъ пропадна.

9. Бояджийския еснафъ

Този занаятъ доста е билъ засиленъ въ турско време и много бояджийски дюкяни сж били отворени на чадърлийската улица. Сега имаме само нѣколко дюкяна. Кѣмъ сжщия занаятъ се причислявалъ и басмаджилѣкътъ и съ опитъ за фабрикуване на женски кърпи за глава (забрадки), наречени мумии или тязми съ така нареченото типосване. Сжщо така се е правило опитъ съ изкарване на басми. Но въ това отношение нищо не е направено отъ нашитѣ стари хора като по-сериозно нѣщо.

10. Кюркчийски еснафъ

Кожухарството въ турско време доста е било развито въ Севлиево. Всички хора сж носили зимно време подплатени съ кожи горни дрехи, а мжжетѣ сж ходили съ кожени калпацы. Кожухарскитѣ дюкяни сж били прѣснати изъ града. Този еснафъ като по-малочисленъ не е игралъ нѣкаква роль. Като представители на кюркчийтъ сж били Василъ х. Христовъ и Кръстю Денчевъ.

11. Куюмджийски еснафъ

Имало е около 10 — 12 майстори-златари въ Севлиево презъ турско време съ своитѣ малки дюкянчета, намиращи се около пазара на града. Тѣ изливали и приготвѣли най-